

Repertoriumnummer 2017/ 002848
Datum van uitspraak 03/05/2017
Rolnummer 16/1245/A

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op €	op €	op €

Niet aan te bieden aan de ontvanger

Arbeidsrechtbank Gent, Afdeling Brugge

Vonnis

Kamer B 6

Aangeboden op
Niet te registreren

(Von-evt)

H A doet woonstkeuze bij zijn raadsman.

- EISENDE PARTIJ – met als raadsman mr. Sylvie Micholt, advocaat te Brugge,

tegen :

HET OPENBAAR CENTRUM VOOR MAATSCHAPPELIJK WELZIJN BRUGGE, openbare instelling zoals opgericht bij de Organieke Wet van 8 juli 1976, met zetel gevestigd te

- VERWERENDE PARTIJ – verschijnt door mevrouw Sandra Denoo, volmachthoudster

---

1. PROCEDURE

De vordering werd regelmatig ingesteld bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie op 16 juni 2016, zoals blijkt uit het dossier van de rechtspleging.

Partijen verschenen een eerste maal ter openbare terechtzitting van 5 oktober 2016; de zaak werd toen, na sluiting van de debatten en na advies van het openbaar ministerie, in beraad genomen, en er werd uitspraak gedaan op 7 december 2016. De rechtbank sprak een vonnis uit “heropening van de debatten” en de zaak verkreeg een nieuwe rechtsdag op datum van 5 april 2017.

De gedingvoerende partijen verschenen opnieuw op 5 april 2017, alwaar zij werden gehoord in de uiteenzetting van hun middelen, waarna de debatten werden gesloten.

Het openbaar ministerie verleende schriftelijk advies, waarop partijen niet repliceren.

Vervolgens werd de zaak in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op de zitting van heden.

De rechtspleging gebeurde in het Nederlands, overeenkomstig de artikelen 2 en volgende van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

2. VOORWERP VAN DE VORDERING

Eisende partij bestrijdt verweerders beslissing van 15 april 2016, waarbij aan eisende partij het recht op steun en het referentieadres worden geweigerd.

Eisende partij vordert eveneens financiële steun met equivalent leefloon alleenstaande en dit vanaf de datum van zijn steunaanvraag d.d. 16 maart 2016.

Tevens wordt de kosteloze rechtspleging gevraagd en wordt gevraagd diengaande een gerechtsdeurwaarder aan te stellen, teneinde hem/haar toe te laten gratis zijn/haar ambt te verlenen, teneinde de tussen te komen beschikking te betekenen en alle noodzakelijke stappen te zetten voor een eventuele uitvoering ervan.

Er wordt eveneens gevraagd de te wijzen beschikking uitvoerbaar bij voorraad te verklaren, zonder borgstelling of kantonnement en spijs de aanwending van gelijk welk rechtsmiddel; verwerende partij dient veroordeeld tot de kosten.

3. GRONDEN VAN HET VONNIS - BEOORDELING

De rechtbank nam kennis van het rechtsplegingsdossier, het administratief dossier en de overtuigingsstukken.

Bij vonnis van 7 december 2016 verklaarde de rechtbank de vordering ontvankelijk en ze sprak zich als volgt uit over de grond van de vordering :

“Eiser betreft een 35-jarige man, die geboren werd in Jordanië, doch van Palestijnse afkomst is. Volgende gegevens blijken uit de verblijfshistoriek, zoals weergegeven in het advies van het Openbaar Ministerie. Bij zijn eerste asielaanvraag op 20 maart 2009 werd hij toegewezen aan het lokaal opvanginitiatief te Brugge, waar hij tot 6 april 2010 verbleef. Daarna verhuisde hij naar het opvangcentrum in Riemst. De asielaanvraag werd op 4 mei 2011 afgewezen na een beroepsprocedure. Daarna, op 2 september 2011 en op 17 oktober 2011, werden door eiser nog twee nieuwe asielaanvragen ingediend. De eerste werd niet in overweging genomen; de tweede werd na een beroepsprocedure definitief afgewezen op 3 juni 2015. Hij diende uiterlijk op 19 juni 2015 het grondgebied te verlaten.

Naast de procedures inzake zijn verblijf, werd door eiser ook een verzoekschrift neergelegd tot erkenning als staatloze, wat uiteindelijk resulteerde in een erkenning, uitgesproken op 26 oktober 2015 door de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge. Eiser brengt als stuk 7 kopie van de beschikking bij, waaruit inderdaad blijkt dat de rechtbank overgaat tot de “erkenning als staatloze in de zin van artikel 1 van het Verdrag van New York d.d. 28 september 1954”. De beschikking verkreeg nadien kracht van gewijsde (getuigschrift afwezigheid van verhaal eveneens gevoegd). Het is echter zo dat een dergelijke erkenning geen implicaties heeft op de verblijfsstatus : ook na de erkenning als staatloze verblijft eiser illegaal in het land.

Verweerder verwijst in de bestreden beslissingen uitdrukkelijk naar de illegale status van eisende partij, om de gesolliciteerde steun en de inschrijving als referentieadres te weigeren . Wat betreft het recht op maatschappelijke integratie onder de vorm van een leefloon, wordt verwezen naar artikel 3, 1° van de wet van 26 mei 2002 (“zijn werkelijke verblijfplaats hebben in België in de door de Koning te bepalen zin”). Samengelezen met artikel 2 van het uitvoerend K.B. van 11 juli 2002, houdende het algemeen reglement betreffende het recht op maatschappelijke integratie, houdt dit de uitsluiting in van de personen die illegaal op het grondgebied verblijven. Voor de weigering van het referentieadres als vorm van dienstverlening, wordt verwezen naar artikel 57, §2 van de OCMW-wet, waaruit blijkt dat, inzake illegalen, de taak van het OCMW beperkt is tot het verlenen van dringende medische hulp.

Eisende partij vecht dit standpunt aan. Men wijst er op dat artikel 1 van de OCMW-wet stelt dat "elk persoon recht heeft op maatschappelijke dienstverlening", gelet op het feit dat "deze tot doel heeft eenieder in de mogelijkheid te stellen een leven te leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid". In artikel 57 van dezelfde wet wordt omschreven welke vorm die dienstverlening dient aan te nemen ("van materiële, geneeskundige, sociaal-geneeskundige of psychologische aard"). Belangrijk is ook de rechtspraak van het Hof van Cassatie, die aangehaald wordt, waarin verduidelijkt wordt dat de beperking tot het verlenen van dringende medische hulp tot de "illegalen", alleen de vreemdelingen betreft die weigeren het land te verlaten, en niet diegenen die om redenen onafhankelijk van hun wil (zgn. "overmacht") verhinderd zijn om naar hun land van herkomst terug te keren (Cass., 18 december 2000, *Pas.*, 2000, I, n° 697, p. 1962).

In de besproken context wordt in het advies van de arbeidsauditeur eveneens melding gemaakt van het genuanceerde standpunt van D. Simoens, die ervoor pleit aan de erkende staatloze zonder verblijfsrecht toch een leefloon toe te kennen, op voorwaarde dat hij zijn nationaliteit onvrijwillig verloren heeft en dat hij geen duurzame verblijfstitel kan verkrijgen in een andere staat, waarmee hij banden heeft (SIMOENS, D., *Handboek OCMW-dienstverlening*, Die Keure, losbl., nr. 1.54). Dit standpunt werd ingegeven door de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof, dat een discriminatie vaststelde met de erkende vluchteling, aan wie de wetgever wel een verblijfsrecht toekende.

Het genuanceerde standpunt van D. Simoens komt de rechtbank heel aannemelijk voor. Het maakt het mogelijk dat het ruime en eerder vage begrip "overmacht" wordt omgezet in concrete en tastbare elementen. In onderhavig geval toegepast, houdt dit in dat eiser aan de hand van stukken en bijkomende informatie de rechtbank er van dient te overtuigen dat hij niet bij machte is om op een rechtmatige manier terug te keren naar Palestina (wordt in de beschikking erkenning staatloze aangewezen als zijn land van oorsprong), en dat er geen (onvrijwillig) verlies is geweest van een andere nationaliteit (eiser werd geboren in Jordanië, doch heeft wellicht nooit de Jordaanse nationaliteit kunnen verkrijgen).

Teneinde eiser toe te laten aan te tonen dat hij aan deze vermelde voorwaarden beantwoordt, en de nodige stukken bij te brengen, ziet de rechtbank zich genoodzaakt hiertoe de debatten te heropenen".

Ingevolge de vermelde opmerking van de rechtbank, wenst eiser er op te wijzen dat hij op heden geen enkele nationaliteit bezit (wat inderdaad voortvloeit uit de erkenning van zijn statuut van staatloze), doch in het verleden niet in de voorwaarden verkeerde, om de nationaliteit van de staat van zijn geboorte (Jordanië) te verkrijgen. De Jordaanse nationaliteitswetgeving kent immers geen nationaliteit toe aan vluchtelingen (kinderen van vluchtelingen) van Palestijnse origine, gelet op de massale vluchtelingenstroom (zodat hij ze ook niet heeft kunnen verliezen). In de nationaliteitswetgeving van Jordanië werd wel de mogelijkheid tot naturalisatie ingeschreven, doch in de praktijk blijkt dit echter een lege doos te zijn voor personen van Palestijnse origine. Wat betreft de onmogelijkheid om terug te keren naar het land van oorsprong, wordt de aandacht er op gevestigd dat de erkenning van staatloze de administratieve onmogelijkheid impliceert, om enige terugkeer te organiseren.

Tenslotte merkt eisende partij op, in de conclusie van 9 februari 2017, dat hij sedert 14 december 2016 gedomicilieerd is bij zijn vriendin te De Haan, en dat hij bijgevolg niet langer aandringt op het bekomen van een referentieadres.

Eisende partij is met deze bijkomende informatie tegemoet gekomen aan de vraag van de rechtbank. De vordering, in de mate dat ze de vernietiging van de bestreden beslissing beoogt wat betreft de weigering van het equivalent leefloon, wordt bijgevolg gegrond verklaard.

OM DEZE REDENEN

De arbeidsrechtbank,

Wijzende op tegenspraak en na beraadslaging;

Gehoord mevr. A. Huys, substituut - arbeidsauditeur bij het arbeidsauditoraat, die advies verstrekt,

Verklaart de vordering in volgende mate gegrond;

Vernietigt de bestreden beslissing en zegt voor recht dat eisende partij gerechtigd is op financiële steun equivalent leefloon alleenstaande met ingang van 16 maart 2016.

Wijst het meer gevorderde af.

Begroot de kosten van eisende partij op 131,18 euro rechtsplegingsvergoeding.

Veroordeelt verwerende partij tot de kosten.

Aldus uitgesproken op **WOENSDAG DRIE MEI TWEEDEZEND ZEVENTIEN** in openbare terechtzitting in het gerechtsgebouw te Brugge, door de voorzitter van de **kamer B 6** van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Brugge, bijgestaan door de griffier.

Ondertekend door:

Daniël VAN STEENWINKEL : rechter, Voorzitter van de kamer;

Annick VERSTRAETE : rechter in sociale zaken, benoemd als werkgever;

Geert DE ROUS : rechter in sociale zaken, benoemd als werknemer-arbeider;

Nele MASYN : griffier.

N. MASYN

- A. VERSTRAETE

- G. DE ROUS

- D. VAN STEENWINKEL

Eensluidend afschrift afgeleverd voor gerechtelijke doeleinden aan het steunpunt tot bestrijding van armoede, bestaansonzekerheid en sociale uitsluiting te Brussel, t.a.v. dhr. Michiel Commère.

Brugge, 14/05/18

De griffier van de rol,

/S. TAVERNIER

Kost : vrij art. 280 Wetb. Reg.
Blz. : 5
RUO nr. : 277

Gerechtelijke doeleinden.